

OKUMA-YAZMASI OLMAYAN ÖĞRETMENİMDEN ÖĞRENDİKLERİM

İlk öğretmenim kimdi, biliyor musunuz? Okuması yazması olmayan Ebem (Ninem) di. Ebem, sadece benim ve mahalle çocuklarının öğretmeni değildi, köyün her şeyiydi. Doktoruydu, ebesitydi, din bilgisi öğretmeniydi velhasıl köyün Hızır Ebesitydi. Hasta olan ebeme gelir, bir eli bir bayanın başında, diğer eli bir başka bayanın karnında. Onların başını ve sırtını ovalar, bir taraftan kıpırdayan dudakları ile okurdu. Son sözünü de **“Şafi” olan Rabbim şifa versin**” diye noktalar. Sadece okumakla mı? Hayır. Yer evinde sıra sıra şişelerde sülükler bulunurdu. Kimisinin dizlerine, kimisinin kulakları arkasına hastaların ağrıyan her yerine sülükler tutar ve hastaların ağrı ve sızını giderirdi. Daha başka köyün gerçekten ebesitydi. Hamile olan her genç bayan mutlaka ona gelir, ondan aldığı tavsiyelere harfiyen uyarlar, doğumu da yine ebem yaptırırdı. Para almazdı. Zaten o yıllarda (1944 yılları) para mı vardı ki? Sadece delikli 1 kuruş ile 2.5 kuruş vardı. O günlerde gördüğümüz en büyük para da 5 kuruştı. Gelen hastalar yumurta getirirdi. Dolayısıyla ebemin evinde en çok yumurta bulunurdu. Ninem bu yumurtaları da yemezdi. Zaten kendi tavuklarının yumurtasını bile tüketemiyordu. Pekâlâ, yumurtalar ne mi oluyordu? Biraz sonra söyleyeceğim yumurtaların da yeri vardı. Akşamüzeri okul dağıldıktan sonra, bir de cumartesi ve pazar günleri öğleden sonra hiçbir kadını evine kabul etmezdi. Ben ve komşu çocuklarını toplardı. Bize Allah’ı anlatırdı. İmam- hatip mezunuyum, ilahiyat mezunuyum. Öğrenim süresince hiçbir hocam , ninem kadar Allah’ı, cenneti, peygamberimizi bana güzel anlatmadı. 70 yıl önce beyaz yaşmakları arasından etrafa ışık saçan, alnında parlayan secde iziyle bizi kendisine mıknaş gibi çeken, okuma yazması olmayan ilk öğretmenim Ebemden dinlediklerimle sizi baş başa bırakıyorum.

“Allah’ım sen her şeyi bilirsin, her şeyi görürsün. Garipleri bilirsin, onlardan yardımını esirgeme!” derdi. Biz de zaman zaman nineme: “Nine Allah nasıldır?” dediğimizde, o da kendine özgü bir şekilde başlardı anlatmaya. Ama önce kora halinde hep beraber cennet ilahisini okuturdu bizlere.

Şol cennetin ırmakları / Akar Allah deyu deyu

Çıkmış İslam bülbülleri / Öter Allah deyu deyu

Aydan ayırır yüzleri / Şekerden tatlıdır sözleri

Cennet bağının gülleri / Kokar Allah deyu deyu

İlahisini okuduktan sonra söze kaldığı yerden başlardı:

Allah cennette renk renk açan çiçeklerin oluşturduğu bir bahçenin ortasında bir tepenin üstünde oturur. Gümüşten, yakuttan süslü tahtını mis kokulu ihlamur ağaçları çevreler. Ve bu ihlamurlar bütün yıl çiçek içindedirler. Çünkü cennette ne kış, ne de yaz vardır. Çiçekler hiç solmaz orada. Cennettekileri sevindirmek için durmadan çiçeklenirler Allah’ın tahtının çevresinde bir sürü melekler uçar. Kar tanelerine, ya da arı kanatlarına

benzerler. Gökten dünyaya beyaz güvercinler gibi inerler. Sakın güvercinlere , tavuklara, kedilere, köpeklere taş atmayın belki taş atıp yaraladığınız melek olabilir. Hem de sizi koruyan melek olabilir. Yere inen bu melekler sonra tekrar yukarı çıkıp insanların neler yaptıklarını Allah'a anlatırlar Bu melekler içinde senin de, annenin de, babanın ve kardeşlerinin de koruyucu melekleri vardır. Allah adaletlidir. Herkese bir melek vermiştir. Senin ki Allah'a şöyle demiştir muhakkak. “ Kadir kuşlara taş atıyor, bahçede çiçekleri koparıyor, arkadaşları ile iyi geçinmiyor, onların kalbini kırıyor” diye şikâyet edebilir. Aman kuşları, tavukları, sokak hayvanlarını taşlama, bahçedeki çiçekleri koparma, arkadaşlarıyla kavga etme. Onların hepsi de senin gibi can taşıyor. Allah her şikâyeti değerlendirir. Allah adaletlidir. Kim ve ne olursa olsun zerre kadar iyilik yapanın da, zerre kadar kötülük yapının da karşılığını verir. Allah herkesi imtihan eder. Kimini sevinçle, kimini hüznle imtihan eder. Hüznle imtihan edilen sabrederse, sevinçle imtihan edilen şırmarmazsa imtihanı kazanmış olurlar. İnsanlar imtihanı kazandığında melekler kanat çarparak sevinçlerini ifade etmek için şu ilahiyi seslenirler:

Seher vakti bülbüller nede güzel öterler
Açınca tüm çiçekler birlikte zikrederler
Aman Allah Ya Allah dertlere derman Allah
Gönüle şifa veren La İlahe İllallah

Akşam olur giderler boyun bükür çiçekler
Kim bilir ne söylerler feryat eder bülbüller
Aman Allah Ya Allah dertlere derman Allah
Gönüle şifa veren La İlahe İllallah

Sen Allah-ı seversen Allah seni sevmez mi
Emrince hizmet etsen Hak ecrini vermez mi
Aman Allah Ya Allah dertlere derman Allah
Gönüle şifa veren La İlahe İllallah

Sen Rıza kapısında aman Allah-ım dersin
O Alemler Sultanı, buyur kulum demez mi
Aman Allah Ya Allah dertlere derman Allah
Gönüle şifa veren La İlahe İllallah

Biz : “ Ebe bu anlattıklarını gördün mü sen?” diye sorduğumuzda : “ hayır ama biliyorum” diye cevapladı.

Allah'tan, meleklerden söz ederken Ebem, bana o kadar sevimli görünüyordu ki gözlerime, anlatamam. Beyaz yaşmağı ile beyaz yüzü sanki anlattığı meleklerden biri gibi geliyordu bana.

Yine bir defasında sordum: “ Nine sen hiç Allah'ı gördün mü?” Ninem. “ Oğlum İnsanlara dünyada Allah'ı görme imkânı verilmemiştir. Üstelik de bizim gözlerimiz onun güzelliğini görme gücünde değildir. Onun güzelliği gözlerimizi eritir, kör oluruz. Ama cennette ise müminler gökyüzünde güneşi gördüğümüz gibi itişmeden kakışmadan görecekler” derdi. Fakat melekleri gördüğünü söylerdi. Çünkü onlar her an bizimle beraberdirler. ‘DUYULMAZ KELEBEĞİN KANADINDAN ÇIKAN SES/ HAVAYI GÖRMESEK DE ALIRIZ NEFES NEFES’. Nasıl her an aldığımız nefesi göremiyor ve onsuz da yaşayamıyorsak Melekler de her an bizimle beraberdir. Koruyucu meleklerimiz ecelimiz gelmediyse başımıza gelen kaza ve belalar karşısında bize kol kanat gererler ve bizi korurlar. Her an teneffüs ettiğimiz hava gibi bizlerle beraberdirler. Kendileri ise yürekleri temiz, iyi insanlara, iyilik yapanlara görünürler, derdi.

Duha suresine kadar sureleri bana ninem öğretti. Her sure ezberleyişte hastalardan gelen yumurtalardan verirdi. Sureyi çok güzel okuyana ise boyalı halkalı şeker verirdi. O halkalı şekerlerin tadı hala tadı damağımdadır. Şimdi düşünüyorum da ninemin sahip olduğu eğitim-öğretim metotlarına bugün benim diyen pedekog ve uzman öğretmen sahip değildir. Her surenin sonuna Türkçe maniler ilave ederdi. O manileri söylemek için surenin tamamını okumak şarttı. Mesela Karia suresinin sonuna

“ Vema edra kema hiye. / Narun hamiye.

Çörek getir camiye/Sen de gel yemiye.

Biz surenin sonunu söylemek isterdik ama müsaade etmezdi. Sureyi baştan okuturdu. Biz de surenin sonundaki maniyi söylemek için sureyi seve seve sıkılmadan ezberliyorduk.

Evet bana ve komşu çocuklarına çocuk yaşta dinimi sevdiren, din bilgisi veren Ebem-Ninem ne psikolog, ne pedekog, ne İmam Hatip, ne de ilahiyat mezunu idi. Hatta okuma yazması bile yoktu. Ama öğretim metotları bu gün benim diyen öğretmenin öğretim metotlarından dahi üstün olduğunu sanırım siz de kabullenmişsinizdir. Ben de acizane olarak rahmetli Ebemin eğitim metotlarını yarım asırdır kesintisiz olarak sürdürdüğüm meslek hayatımda uygulamaya çalışıyorum. Ruhu şad olsun, mekanı cennet olsun

Sizin de çocuklarınızın ve torunlarınızın böyle bir ebesi var mı?

Not: köşe yazarımız Kadir Keskin yaz tatilinde “ ÇOCUKLARIN DİLİYLE ÇOCUKLARA DİN BİLGİSİ” dersiyle camilerde çocuklarla beraber,